

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

VI. Iac. Sadoletvs S.R.E. Cardinal. Iacobo Sabello Cardin. S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

horum recuperauero, sed & quid ipsi iudicauerint, summa fide & diligentiā re faciam certiorē. Nunc ea tantum de causa ad te scripsi, ne fortasse, ut nunc sunt tempora, suspicareris, literas tuas ad nos non peruenisse. Quod ad publicas res attinet, scito, omnium animos de rerū euentu hic magnopere esse sollicitos: nec quatenus prius quam ad huius miserissimi belli exitum peruenire possint. Est enim non magnopere adhuc Romæ tumultuata civitas, summi Pontificis consilio singulari & providentiā: cūm tamen omnia armis vndique circumsonent, vix fieri potest, ut ex aliorum clamantibus, non cogamur de propriis periculis cogitare. Tu, quando honestissimum otium nactus es, & in eo potissimum opposto, in quo & tui sacerdotii munera præfens obire poteris, quod coeli clementia, & amicitia locorum, maxima te proci affertur incunditate: partem velim credas magnam felicitatis esse affectum, præsertim cūm propè omne tempus infumosa opprimenda extinguendaque perditorum hominum impetibus qui non iam, ut antea, occultis cuniculis: sed aperte armis ipsam caputque totius religionis inuasere. Vale. Et recurre ad amicis libello, longiores à me literas expecta. Romæ, Celsi Italij.

VI.

IAC. SADOLETVS S. R. E. CARDINAL. IACOBA Sabello Cardin. S. P. D.

A NOSTRIS Florellus, maximus laudator & obseruator tui, Arelatha reuersus ad nos, cū multis aliis de rebus me doceret, quæ in istis locis publicè gerantur: tum ea de meis priuatis amicitis ac necessitudinibus, mihi nuntiavit, quæ ego maximè audivi expectabam. In quibus id mihi fuit gratissimum, quòd eorum quæ ego diuturno iam amore & fideli beneuolentia prosequor, eorum matrem erga me, & parem voluntatem esse declarauit. Quæ optatem nuntio nihil vnquam possum audire optatius. Nā cum auara mea eiusmodi semper fuerit, ut omnem propemodum meam delectationem vitæ in bonorum & doctorum amicitia habuerim constitutam: nunc cū vna hæc mihi, cæteris aut iam placide amissis, aut certè extenuatis exolescentibusque volupcatibus, remaneat incunditas, quòd in amicorum cogitatione & memoria finauit acquiesco: cū de eorum officio ad me pertinet, nihil est ex quo lætitia affici maiore possim. Ac ille mihi de his quidem multa, de te verò Sabello optime atque humanissime ea mecum locutus est, quæ ego cū in te etiam tum adolescentæ multis primo mihi nuntiantibus, deinde breui illa consuetudine nostra, tanquam florescentia perspiciere cœpisset,

Aa s gau-

gaudeo ferre illa nunc eos maturitatis fructus, vt iam non ferre, sed admirari tuas eximias & singulares virtutes debeamus. Amabam equidem nobilitatem & animi & generis tui, elegantiam morum, in congressibus humanitatem, in dictis factisque constantiam. Sed illa me res præter ceteras delectabat, quòd videbã, quã voluntate in publicam rem Christianam esses, quo studio egregias artes, quã mente ad cupiendum vt rectè omnia fierent mouerere. Quæ tibi egregia & summa animi bona, primum a natura insita, deinde educatione disciplinaque firmata, Dei primam omnipotentis, deinde etiam bonarum artium literarumque, auxiliis ad eam nunc frugem perducta sunt, vt habeamus in videri etiam nunc tua etate, quam cum grauissimis & probatissimis ordinibus nostri partibus conferamus. Atque hæc ornamenta animi ingenuæque tui, etiam si mihi tecum nihil vnquam fuisset, si non te amore eo prosequeretur, quo iam pridem mirifico sum complexus: tamen me ad te amandum non inuitarent solum, verum etiam inflammarent. Cum verò de homine mihi & virtutibus suis, & amicitie nomine charissimo, tales ad me nuntii perferantur, statueret ipse potest, quanta ex eo lætitia & animi iucunditate afficiat. Sed me cogitantem de te, & penè ante oculos imaginem tuam habentem, et si vt persistam diutius quasi in colloquendo tecum, beneuolentia hortatur: retinet tamen modestia, aptius enim & libentius de tuis laudibus cum aliis (vt soleo) loquar, quam cum teipso. Quare finem faciam, si duo hæc prius precatus fuero: vnum, vt tibi ea fortuna sit, quam ista virtus probitasque meretur. Alterum, vt in nostra amicitia coniunctioque tuenda, quo ego in te summo sum, tu similem mihi in me diligendo voluntatem præstet. Quo quidem munere nullum à te præstantius accedere mihi potest. Patri tuo clarissimo viro, quem ego omnibus de causis iuste facio plurimi, cupio salutem per te plurimam meis verbis nuntiare. Vale Carpent. V. Idus Iunij, M. D. XLIV.

VII.

IAC. SADOLETVS S. R. E. CARD. ANTONIO Perrenoto Episc. Atrebatensi, S. P. D.

CUM scriberem ad patrem tuum clarissimū virum, non potui cui mihi prætereundum esse, quin ad te quoque aliqui litterarum darem: cum & te non medioeriter diligam, multis quidem de causis, ingenii, doctrinæ, humanitatis tuæ adductus, & de tua in me vicissim beneuolentia persuasus sim. Scribendi autem causa hæc fuit. Ego post pacem factam, quã nullum maius neque præstantius hoc tempore beneficiū à summo Imperatore Carolo in Christianam Remp. potuit proficisci, secutus maiorum exemplis, quæ